

όμενον εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἀναρρώσεως πολ-
αχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Νὰ δὲ γάνονμ' κᾶν ἄρρωστικό τὸν ἄρρωστο (κᾶν=κανένα)
Θράκ. (Σκοπ.) Δὼ με ἕνα μῆλο νὰ τό 'χω γιὰ ἄρρωστικό
Ἡπ. Τίπο ἄρρωστικά θέλεις; (τίπο=τίποτε) Ὁφ. Τιδὲν
ἄρρωστικὸν 'κ' εὐρήκω νὰ δίγω 'ς σὸ παιδί μ' (δὲν εὐρί-
σκω τίποτε ἄρ. νὰ δώσω εἰς τὸ παιδί μου) Τραπ. Χαλδ.
Φρ. Ἀρρωστικό σὲ ζητῶ (σὲ ζητῶ ὡς ἐὰν ἐξήτουν ἄρρω-
στικό. Εἰρων. πρὸς ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα
αἰδῶν) Κρήτ. || Παροιμ.

Ὅποταν ποῖς με κί ἄρρωστῶ, τ' ἄρρωστικά σ' 'κὶ θέλω
ἔταν μὲ κάμνης ν' ἄρρωστήσω, δὲν θέλω τὰ ἄρρωστικά
σου. Δυσσαρεστεῖται τις ἀκούων λόγους παραμυθητικούς
παρὰ τοῦ αἰτίου τῆς συμφορᾶς του) Κερασ. || Ἀσμ.

Ἐχου-ν-ἄντρα κ' εἶν' ἄρρωστους τῶρα δώδικα χρόνια
κὶ μοῦ γυρεν' ἄρρωστικά 'ς τὸν κόσμον δὲν τὰ βρῖσκον,
γυρεν' ἀπὸ λαγὸ τυρὶ κὶ ἀπ' ἀργιγίδι γάλα
Εὐβ.

Ξένος 'ς τὰ ξένα ἐρρώστισεν χρόνον καὶ πέντε 'μέρας
κὶ ἄρρωστικά ψαλάφισεν ντὸ 'κ' εἶν', ντὸ 'κ' εἰρικοῦνται,
ἀγροῦλαφίτσας 'ξυγαλαν, ἀγροῦπροβάτον γάλαν
Κερασ.

Ἡ τρυγὸνα μ' ἐρρώστισεν μὲ τ' ἔμορφα τὰ κάλλᾶ,
ἄρρωστικά θὰ φέρ' ἄτεν καὶ Γιάφας πορτοκάλᾶ
(τρυγὸνα=φίλη, ἐρωμένη) Κρώμν. Συνών. ξαρρω-
στικό, ξορῆξι. 3) Ἡ εἰς τὸν νοσηλεύοντα ἱατρὸν δι-
δομένη ἀμοιβή, τὰ ἱατρα Πόντ. (Κερασ.)

* ἄρρωστικόπουλλο τό, ἄρρωστικόπον Πόντ. (Σάντ.
Σταυρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἄρρωστικό διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.
Ἐλάχιστόν τι ἔδεσμα ἢ γλύκυσμα ἢ ὀπωρικὸν ζητού-
μενον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ προσφερόμενον εἰς αὐτὸν κατὰ
τὸν χρόνον τῆς ἀναρρώσεως ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἄοι ἐμέν, μάννα, Ἄοι ἐμέν, πόνεσεν τὸ καρδόπο μ',
τέρεν καὶ φέρεν γιαιτρικὸν ἕναν ἄρρωστικόπον
Σταυρ.

ἄρρωστίλα ἢ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.
Ἡ ἰδιάζουσα τοῦ ἀσθενοῦς κατάστασις: Φρ. Μυρίζει
ἄρρωστίλα (φαίνεται πῶς εἶναι ἄρρωστος) Λεξ. Δημητρ. Μν-
ρίζει ἄρρωστίλας Λακων. Μάν. Συνών. ἄρρωστονλέα.

ἄρρωστόκαιρος ὁ, πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ οὐς. καιρός.
Ἀτμοσφαιρική κατάστασις νοσηρὰ: Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ
ἔξω μ' αὐτὸν τὸν ἄρρωστόκαιρο. Αὐτὸς ὁ ἄρρωστόκαιρος μ' ἔρ-
ριξε 'ς τὸ κρεβάτι.

ἄρρωστοκεφαλιὰ ἢ, Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ οὐς. κεφάλι.
Ὁ πόνος τῆς κεφαλῆς: Πάει νὰ πετάξῃ ὁ νοῦς μου ἀπὸ
τὴν ἄρρωστοκεφαλιὰ ποῦ μὲ κρατεῖ! Συνών. πονοκεφα-
λιά, πονοκέφαλος.

ἄρρωστολόγος ὁ, Λευκ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ
ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910)
247 κέξ.

Τὸ ἔντομον ἄρρωσταρίδα, ὁ ἰδ.
ἄρρωστόμυγα ἢ, Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ.)
Ἐκ τῶν οὐς. ἄρρώστια καὶ μυῖγα.
Τὸ ἔντομον ἄρρωσταρίδα, ὁ ἰδ.

ἄρρωστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρρωστους βόρ.
ἰδιώμ. ἄρρωνδτους Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἄρρωνστο
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄρρωνστου Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄρρ'στο
Καλαβρ. ἄρρωνστε Τσακων. ἄωστος Θράκ. (Ταῖφ.)
ἄουστους Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄρρωστος. Περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ρ
ἐν τῷ ἄωστος ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 32.

1) Ὁ μὴ ὦν ὑγιής, ἀσθενής, καχεκτικός ἐνθ' ἄν.:
Εἶμαι ἄρρωστος καὶ δὲν μπορῶ νὰ δουλεύω. Ἦτανε βαρεὰ
ἄρρωστη 'ς τὸ κρεβάτι. Τὸ παιδί εἶν' ἄρρωστο καὶ δὲν τρώ-
γει τίποτε. Ὁ ἄρρωστος ἐβάρυνε - καλυτέρευε - πάει καλύτερα
- πάει χειρότερα κοιν. Ἐπесе βαρὲ ἄωστος (βαρὲ = βαρεὰ)
Ταῖφ. || Παροιμ.

Παρηγοριὰ 'ς τὸν ἄρρωστο ὥσπον νὰ βγῇ ἢ ψυχὴ του
(ἐπὶ τοῦ παραμυθουμένου μέν, οὐδεμίαν δὲ ἔχοντος ἐλπίδα)
Πελοπν. κ.ά. Γνωμ. Ὁ,τι θέλει ὁ ἄρρωστος θέλει καὶ ὁ γιερὸς
(ὁ περιποιούμενος ἀσθενῇ δὲν πρέπει ν' ἀποστερῇ πάσης
φροντίδος καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὑγιεῖς) Πελοπν. Ἀρ-
ρώστον μοῦτρα φαίνονται καὶ νηστικοῦ μαγοῦλλες (ἐπὶ τοῦ
πλήρη μὲν ἔχοντος τὸν στόμαχον, ἀλλ' ἄρνονμένου ὅτι
ἔφαγεν διὰ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλην τροφήν) Κεφαλλ. || Ποίημ.

Φωτιὰ τρώει τὸ σίδερο καὶ σάρακας τὸ ξύλο
κ' ἐσὺ μοῦ τρώς τὰ νεᾶτα μου σὰν ἄρρωστος τὸ μῆλο
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,242. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀγροῦ Μακεδ.
(Χαλκιδ.): Ἀρρωνδτον χουράφ' (ἀγρὸς ὀργωθείς ἐν καιρῷ
βροχῶν, καταπατηθεὶς δὲ ὑπὸ ζῶων καὶ οὕτω καταστάς
ἀκατάλληλος πρὸς σποράν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρρωστά-
ρις. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 157:
Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀνάψει, τὰ μάτια του λάμπανε μ' ἕνα ἄρ-
ρωστο φῶς. Συνών. ἄρρωστιάρης 2, τσιμπλιάρης.

ἄρρωστότοπος ὁ, πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ οὐς. τόπος. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

Τόπος νοσηρός.
ἄρρωστουλέα ἢ, Κρήτ. (Χαν.) ἄρρωστουλέα Κρήτ.
Πελον. (Μάν.) ἄρρωστουλέ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ουλέα, δι' ἣν ἰδ. -ουλέα, περὶ ἣς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,245 κέξ.

Ἡ ἰδιάζουσα ὁσμὴ τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις πλησιά-
ζων ἄρρωστον, ἰδίᾳ ἢ δυσοσμία τῆς ἀναπνοῆς: Ὁ δεῖνα
μυρίζει ἄρρωστουλέα Μάν. Αὐτὸς βγάζει μὲν ἄρρωστουλέ
Κρήτ. Συνών. ἄρρωστίλα.

ἄρρωστουλέαζω Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐς. ἄρρωστουλέα.
Ἐχω διάθεσιν πρὸς ἀσθένειαν, γίνομαι κακοδιάθετος,
ἄρρωστῶ.

ἄρρωστουλέαρις ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πε-
ρίδ. Μπριγκ. Οὐδ. ῥωστουλέατικο Σαλαμ. ῥωστουλέα-
ρικο Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄρρωστουλέα καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.
Φιλᾶσθενος, καχεκτικός ἐνθ' ἄν.: Πῆγε καὶ πῆρε μὲ
ἄρρωστουλέα καὶ τοῦ 'κανε κᾶτι παιδιὰ χτικιάρικα Μάν.
Παιδιὰ ἄρρωστουλέαρικα αὐτόθ. Τὸ οὐδ. ἐπὶ καρποῦ, οἶον
ἀπιδίου, μήλου κττ. μὴ ἔχοντος εὐρωστίαν. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἄρρωστάρης.

ἄρρωστούλλης ἐπίθ. Πελοπν.
Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλης.
Ὀλίγον τι ἀσθενής: Ἀρρωστούλλα 'ναι ἢ δεῖνα.

